

Mrs. Anderson meghalt.

Nem történt vele semmi szörnyű, egyszerűen öreg volt – egyik este lefeküdt aludni, és reggel már nem ébredt fel. Állítólag méltósággal és békésen ment el, ami, gondolom, igaz is, de az a tény, hogy három napba került, amíg valaki rájött, hogy egy ideje már nem látták, elvette a méltóság java részét. A lánya ugrott be hozzá, hogy megnézzze, hogy van, ő találta meg a harmadik napja rothadó tetemet, amely már úgy bűzlött, mint az úton elcsapott állatok. De nem ez volt a legrosszabb, hanem az érdektelenség – három napig tartott, amíg valakinek eszébe jutott, hogy „hé, hol az az öregasszony, aki lenn lakik a csatornánál?” Ebben aztán semmi méltóság nincs.

És hogy békésen? Ez legalább tényleg igaz. A halottkém szerint augusztus 30-án halt meg álmában. Éppen két nappal azelőtt, hogy valami kiszaggatta Jeb Jollie beleit, és a mosoda mögött hagyta a testét egy pocsolýában. Akkor még nem tudtuk, hogy az elkövetkező fél évben Mrs. Anderson lesz az utolsó, aki természetes halállal halt meg Clayton megyében. A többiek a Claytoni Gyilkos intézte el.

Vagyis majdnem mindegyiket, egy kivételével.

Szeptember másodikán egy vasárnapi napon kaptuk meg Mrs. Anderson testét, miután a halottkém végzett vele – vagy jobban mondva anyu és Margaret néni kapta meg. Ők üzemeltetik a halottasházat; én még csak 15 vagyok. Aznap végig a városban lógtam, figyeltem, ahogy a rendőrség eltakarítja a Jeb után maradt nyomokat, és csak nem sokkal napnyugta előtt értem vissza. Hátul surrantam be, és reméltem, hogy anyu elől dolgozik. Nem igazán akartam találkozni vele.

Hátul senki sem volt, csak én és Mrs. Anderson holtteste. Mereven feküdt az asztalon, egy kék lepel alatt. Rothadó hús és rovarirtó szaga áradt belőle, és a fejem fölött magányosan berregő ventilátor csak rontott a helyzeten. Csendben megmostam a kezem, és azon tűnődtem, mennyi időm lehet, majd óvatosan megérintettem a testet. Az öreg bőr volt a kedvencem – száraz és ráncos, mint az antik papír. A halottkémek nem foglalkoztak sokat a testtel, talán lekötötte őket Jeb, de a szagból meg tudtam állapítani, hogy legalább a férgek kiirtották benne. Biztos egy rakat volt belőlük, végül is három napot töltött a nyár végi melegben.

Egy nő rántotta fel a balzsamozó bejárati ajtaját, és beviharzott, zöld köpenyében és maszkjában úgy nézett ki, mint egy műtőorvos. Megdermedtem, azt hittem, anyu az, de csak rám pillantott, és az egyik pulthoz sétált.

– Szervusz, John! – összeszedett pár steril rongyot. Nem anyu volt, hanem a nővére, Margaret néni. Ikrek voltak, és amikor maszk takarta az arcukat, alig tudtam megkülönböztetni őket. Margaret hangja leheletnyit lágyabban csengett, és egy kicsit... életvidámabbnak tűnt. Gondolom, azért, mert sosem ment férjhez.

– Szia, Margaret! – Hátraleptem.

– Ron egyre hanyagabb – kapott fel egy fertőtlenítőszeres üveget. – Még meg se tisztogatta szegény asszonyt. Megállapította, hogy természetes halállal ment el, és már küldte is hozzánk. Mrs. Anderson ennél többet érdemelne. – Felém fordult. – Csak szobrozzol ott, vagy segítesz is?

– Bocsánat.

– Mosakodj be!

Felgyűrtem az ingujjam, és visszamentem a mosdókagylóhoz. Közben folytatta:

– Hihetetlen! Mi a fenét csinálhatnak ezek ott a halottkémnél? Nyilván nem fulladnak bele a munkába, mi is alig tudjuk fenntartani az üzletet.

– Jeb Jollie meghalt – feleltem, miközben a kezem szárítottam. – Ma reggel találták meg a mosoda mögött.

– A szerelő? – kérdezte Margaret. A hangja elmélyült. – Ez szörnyű! Fiatalabb volt, mint én. Mi történt?

– Megölték. – Levettem egy maszkot meg egy kötényt a fal akasztóról. – Arra gondoltak, talán egy vadkutya tette, de Jeb belei nagyjából egy kupacban voltak.

– Ez szörnyű – ismételte.

– Az előbb még az üzletért aggódtál. Egy hétvége alatt két hulla pénzt hoz a házhoz.

– John, ilyesmivel nem illik viccelődni – parancsolt rám. – A halál szomorú dolog, még akkor is, ha ebből élünk. Kész vagy?

– Igen.

– Tartsd a karját!

Megragadtam a holttest jobbját, és kiegyenesítettem. A hullamerevségtől általában alig lehet mozdítani a testeket, de az csak másfél napig tart, és Mrs. Anderson olyan rég meghalt, hogy az izmai már ellazultak. Papírszáraz bőre alatt a hús puha volt, mint a

tészta. Margaret fertőtlenítőt permetezett a karra, és aztán lassan felitatta egy ronggyal.

Ha a halottkémek rendesen végzik a dolgukat, mi akkor is mindig lemossuk a testet, mielőtt nekilátunk. A balzsamozás hosszú folyamat, sok precíz munkát igényel, muszáj tiszta alappal kezdeni.

– Ez az izé rendesen bűzlik.

– Mrs. Andersonnak hívják – pirított rám.

– Akkor Mrs. Anderson bűzlik rendesen. – Anyu és Margaret ragaszkodott hozzá, hogy mindig tisztelettel bánjunk az elhunytakkal, de szerintem ez nekik már édes mindegy. Meghaltak, már csak testek, tárgyak.

– Hát igen – mondta Margaret. – Szegény asszony. Bárcsak valaki előbb megtalálta volna. – Felnézett a ventilátorra, amely a plafonon berregett a rácsok mögött. – Reméljük, nem ma este ég le a motor.

Minden balzsamozás előtt ugyanezt mormolta, mint valami főhászt. A ventilátor tovább recsegett a fejünk felett.

– A lábát! – Azt is kiegyenesítettem, amíg Margaret befújta. – Fordulj el!

Kesztyűs kezem a lábon hagytam, és a fal felé fordultam, miközben Margaret felemelte a leplet, hogy megmossa a felsőcombót.

– Egy jó hozadéka mindenesetre van a dolognak – magyarázta. – Ma a megye minden özvegyének volt látogatója, vagy legkésőbb holnap lesz. Mindenki, aki hallott Mrs. Anderson esetéről, az édesanyjához rohant, hogy megnézzze, jól van-e. A másik lábát!

Szívesen megjegyeztem volna, hogy aki meg Jebről hallott, biztos az autószerelőjéhez rohant, de Margaret sosem díjazta a vicceimet.

Körbejártuk a testet, a karja után a lábát, aztán a törzsét, a törzse után a fejét, amíg az egészet végig nem dörzsöltük, és le nem

fertőtlenítettük. A szobában halál- és szappanszag terjengett. Margaret a szennyeskosárba hajította a rongyokat, és összeszedte a balzsamozás kellékeit.

Egészen kis korom óta segítettem anyának és Margaretnek a halottasházban, már azelőtt is, hogy apa elment. Eleinte a ravatalozót tartottam rendben. Leszedtem a tájékoztatókat, kiürítettem az urnákat, porszívóztam, meg ilyenek. Olyan feladatokat kaptam, amilyeneket egy hatéves is segítség nélkül el tud végezni. Ahogy idősebb lettem, egyre komolyabb munkákat bíztak rám, de a legklasszabb dologban, a balzsamozásban csak tizenkét éves korom óta segíthetek. A balzsamozás olyan nekem, mintha... Nem is tudom, hogy írjam le. Mintha egy hatalmas babával játszanék. Felöltöztetem, megmosdatom, szétszedem, hogy lássam, hogy néz ki belül. Egyszer nyolcéves koromban meglestem anyát a kulcslyukon keresztül, hogy lássam, mi is ez a nagy titok. Nem hiszem, hogy rájött az összefüggésre, amikor következő héten felvágta a macim hasát.

Margaret a kezembe nyomott egy vattagolyót, és tartottam neki, amíg óvatosan pászmákat tolt a szemhéj alá. A szemgolyó már kezdett összetöppedni, ahogy veszített a nedvességéből, és a vatta segített azt a látszatot kelteni, mintha természetes alakja lenne. Ráadásul csukva tartotta a szemet. De biztos, ami biztos, Margaret mindig használt ragasztót is, hogy megtartsa a nedveséget, és ne nyíljon ki.

– Kérlek, add ide a tűzőpisztolyt, John! – sietve letettem a vattát, és felkaptam a pisztolyt a fal mellett álló fémasztalról. A pisztoly egy hosszú fémcső két ujjtámasszal az oldalán, olyan, mint egy injekciós tű.

– Csinálhatom én?

– Persze. – Visszafeszítette a holttest arcát és felsőajkát. – Ide.

A pisztolyt az ínyhez illesztettem, és megnyomtam. Belőttem az apró tűt a csontba. A fogak hosszúk voltak és sárgák. Még egy tűt ékelünk az alsó állkapocsba, aztán áthúztunk rajta egy drótot, hogy szorosan összezáruk a száját. Margaret ragasztót kent egy kis műanyag támaszra, amely úgy festett, mint valami héj a narancssárga éken, és az ajkai közé helyezte, hogy mindent a helyén tartson.

Amint végeztünk az arccal, a testet is elrendeztük. Kiegyenesítettük a lábakat, keresztbe fontuk a kart a szokásos „hulla vagyok” pózba. Ha a formaldehid beszívódik az izmokba, megmerevednek, úgyhogy előtte el kell rendezni a dolgokat, hogy a család ne egy kicsavarodott testet lásson a ravatalon.

– Tartsd a fejét! – Engedelmesen fogtam két kezem közé a fejét, hogy ne mozduljon el. Margaret előbb ujjal nyomkodta meg a jobb kulcsont fölötti részt, azután szikével egy hosszú, egyenes vonalat vágott az öreg hölgy nyaküregében. Ha egy hullát boncolsz, szinte semmi vér nincs, mert a szív már nem ver, nincs vérnyomás, és a gravitáció az összes vért lefelé vonzza a hátba. Mivel ez a test sokáig holtan feküdt, a mellkasa üres és petyhüdt volt, a háta viszont szinte lila, mintha egyetlen hatalmas zúzódás lenne. Margaret egy kis fémkampóval a résbe nyúlt, és két nagy vénát húzott ki – illetve tulajdonképpen egy artériát és egy vénát –, és egy cérnát hurkolt köréjük. Úgy festettek, mint két sötétlila, sima hurok, amely kinyúlik pár centire, majd visszafut a testbe. Margaret elfordult, hogy előkészítse a szivattyút.

A legtöbb embernek fogalma sincs, hányféle vegyszert használnak a balzsamozók, de ami először feltűnik, nem is a mennyiségük, hanem a színük. Mindegyik üvegnek – a formaldehydnek, a véralvadástgátlóknak, a kauterizálóknak, a csíraölőknek, a tartósítószernek és a többi mindenfélének – olyan élénk színe van,

mint a gyümölcsleveknek. A balzsamozószerke egymás mellett úgy néznek ki, mint a jégkásaszirupok a polcon. Margaret körültekintően válogatott a vegyszerek között, mintha egy leves hozzávalóit szemlélné. Nem minden holttesthez kellett az összes szer, és a megfelelő recept kigondolása legalább annyira volt művészet, mint tudomány. Amíg dolgozott, elengedtem a fejet, és megfogtam a szikét. Nem mindig hagyták, hogy vágjak, de ha akkor csináltam, amikor nem néztek oda, általában megúsztam. Ráadásul volt érzékem hozzá.

Az artéria, amelyet Margaret húzott ki, arra szolgált, hogy később abba pumpálja a vegyszerkoktélt, amelyet éppen kotyvasztott. Ahogy az anyag megtölti a testet, kiszorítja az elhasznált testnedveket, a vizet és a vért. Ezek a kiemelt vénán át távoznak egy lefolyócsőbe, és onnan a padlóba. Meglepődtem, amikor rájöttem, hogy egyenesen a csatornába ürülnek, de igaz is – hova máshova? Az se rosszabb, mint a többi mocsok. Erősen tartottam az artériát, és lassan belemetszettem, óvatosan, nehogy teljesen átvágjam. Amikor kész volt a lyuk, felkaptam a kanült – egy íves fémcsövet –, és a keskenyebb végét a nyílásba csúsztattam. Az artéria gumyszerű volt, mint egy vékony slag, hajszálerek és izomrostok borították. A fémcsövet finoman a mellkasra fektettem. A vénán is ejtettem egy hasonló vágást, de ezúttal az elvezetőcsövet illesztettem bele. Ez egy hosszú, a padló lefolyójáig kigyózó, átlátszó műanyag vezetékbe futott. Meghúztam a cérnát, amelyet Margaret hurkolt a vénák köré, és lezártam őket.

– Szép munka! – Az asztalhoz lökte a szivattyút. Felszerelték kerekkel, hogy el lehessen gurítani az útból, de most elfoglalta dicső helyét a terem közepén. Margaret ahhoz a kanülhöz kapcsolta a szerkezet csövét, amelyet én helyeztem be az artériába. Jól megnézte az illesztést, elismerően bólintott, és a tartályba töltötte

az első adag vegyszert – az élénk narancsszínű véralvadásgátlót, hogy feloldja a vérrögöket. Megnyomott egy gombot, és a szivattyú nyugősen remegte éberre magát. Űgy lűkttetett, mint az iga-zi szívverés, és Margaret gondosan figyelte, közben a sebesség- és nyomásállító gombokkal babrált. A nyomás a testben hamar helyreállt, és nemsoká sötét, sűrű vér tűnt el a csatornában.

– Hogy megy a sulis? – kérdezte, miközben lekapta a kesztyűjét, hogy megvakarhassa a fejét.

– Még csak pár napja kezdődött. Az első héten sose történik semmi.

– De ez az első heted a gimiben – folytatta. – Biztosan izgalmas lehet!

– Nem igazán – feleltem.

A véralvadásgátló már majdnem teljesen kiűrűlt, úgyhogy Margaret hozzáadta a világoskék tartósítószert, hogy megkönnyítse a véredényeknek a formaldehid fogadását. Leűlt.

– Vannak már új barátaid?

– Igen. Egy egész iskolányi új srác költözött a környékre a nyáron, így még véletlenül sem vagyok ugyanazokkal az emberekkel összezárva, akiket óvoda óta ismerek. Ja és mindenki pont a fura sráccal akart haverkodni.

– Ne gűnyolódj magadon!

– Igazából inkább rajtad gűnyolódok, de mindegy.

– Azt se tedd! – intett le Margaret. Láttam a szemén, hogy elmosolyodik. Felállt, és újabb vegyszert töltött a szivattyúba. Most, hogy az első kettő már átjárta a testet, hozzáláthatott kikeverni a valódi balzsamozószert – vegyített hidratálót és vízlágyítót, hogy ne dagadjanak meg a szövetek, tartósítószereket és fertőtlenítőket, hogy jó kondiban tartsák a testet (már amennyire ilyenkor lehet), és festéket, hogy rózsaszínes, életteli ragyogást adjon a bőr-

nek. Természetesen a formaldehid a kulcs. Ez egy olyan erős mérreg, amely mindent kiöl, megkeményíti az izmokat, konzerválja a szerveket; elvégzi a balzsamozás javát. Margaret izmos dózist fecskendezett be belőle, aztán utánaküldött még jó adag zöld színű parfümöt is, hogy ne érződjön az átható, csípős szag. A szivattyú tartálya élénk színű lötyök örvénylő katlanjává változott, mint a jégkásagépek a benzinkutakon. Margaret lecsapta a fedelet, és kituszkolt a hátsó ajtón; nem volt elég jó a ventilátor ahhoz, hogy ennyi formaldehid után is benn maradhassunk. Odakinn már kóromsötét volt, és a város majdnem teljesen elcsendesedett. A hátsó lépcsőn ültem le, Margaret pedig a falnak dőlt, és a nyitott ajtón át figyelte a műveletet nehogy valami félresikerüljön.

– Kaptatok már házi feladatot? – kérdezte.

– Majdnem minden tankönyvnek el kell olvasnom az első fejezetét a hét végén, de ez alap. Meg töriből is írnom kell egy beadandót.

Margaret rám nézett, igyekezett közömbösnek tünni, de összeszorította a száját, és furán pislogott. Tudtam, hogy valami zavarja.

– És adtak meg témát?

Szenvtelen arccal meredtem magam elé.

– Az amerikai történelem jelentős alakjai.

– És kiről írsz? George Washingtonról? Vagy Lincolnról?

– Már megírtam.

– Remek. – Nem gondolta komolyan. Egy hosszabb pillanatra elhallgatott, aztán felhagyott a színleléssel. – És kitalálhatom, melyik pszichopátáról írtál, vagy elmondod?

– Nem az ÉN pszichopatáim.

– John...

– Dennis Raderről – feleltem az utcát figyelve. – Csak pár éve kapták el, gondoltam, elég aktuális a téma.

– John, Dennis Rader az MMM-gyilkos, az mondták, a történelem nagy alakjairól írj...

– Jelentős, nem nagy, úgyhogy a rosszfiúk is beleférnek – jegyeztem meg. – A tanár hozta fel John Wilkes Booth-t példának.

– Van egy kis különbség a politikai merénylők és a sorozatgyilkosok között.

– Tudom – feleltem, visszanézve rá. – Ezért írtam épp erről.

– Okos fiú vagy – mondta Margaret. – Ezt komolyan gondolom. Valószínűleg te vagy az egyetlen, aki már befejezte a dolgozatát. De ezt nem csinálhatod tovább... Ez nem normális, John. Reméltem, hogy ki fogod nőni előbb-utóbb a gyilkosmániád.

– Nem sima gyilkosok – javítottam ki. – Sorozatgyilkosok.

– Látod, ez a különbség közted és a többi ember között. Nekünk a kettő ugyanaz.

Bement, hogy folytassa a munkát a testüregben. Kiszívta az epét és más mérgeket, amíg az egész tiszta nem lett. Én kinn maradtam a sötétben. Az éjszakai eget fürkésztem, és vártam.

De hogy mire vártam, azt nem tudom.

2

Nem kaptuk meg Jeb Jolleyt sem aznap, sem később, pedig egész héten lélekszakadva rohantam haza az iskolából, hogy lássam, megérkezett-e már. Úgy éreztem magam, mint karácsonykor. A halottkém a teljes boncolás miatt sokkal tovább tartotta magánál a testet, mint általában. A *Clayton Daily*-ben mindennap jelentek meg cikkek az ügyről, de csak kedden ismerték be, hogy gyilkosságot sejtene a háttérben. Az első gyanú szerint egy vadállat lehetett a tettes, de sok jel mutatott a szándékosságra is. A jelek természetéről persze nem nyilatkoztak. Amióta élek, ez volt a legnagyobb szenzáció Clayton megyében.

Csütörtökön kiosztották a töridolgozatainkat. Maximális pontszámot kaptam, és a tanár azt írta rá: „Érdekes választás!” Maxwell, a srác, akivel együtt lógtam, két pontot vesztett a hossza miatt, és kettőt a helyesíráson; fél oldalt írt Albert Einsteinról, és Einstein nevét mindenütt máshogy írta.

– Mit lehet még írni Albert Einsteinról? – morgolódott. Egy félreeső asztalnál ültünk a büfében. – Ő fedezte fel az $e=mc^2$ -et, meg az atombombát, aztán annyi. Az is csoda, hogy fél oldal kijött belőle.

Nem igazán kedveltem Maxet, és ebben az egy tekintetben olyan voltam, mint mindenki más – Maxet senki sem kedvelte. Alacsony volt, kövérkés, szemüveges és asztmás, és a szekrényében csak használt ruhák sorakoztak. Ha ez még nem lenne elég, kifejezetten pimaszul és idegesítően tudott viselkedni, túl hangosan beszélt, és színpadiasan adta elő magát olyankor is, mikor egyáltalán nem konyított egy témához. Vagyis úgy viselte magát, mint a nagymenők, csak éppen duzzadó izmok vagy sármos külső nélkül. Engem ez nem zavart, mert volt neki valamije, amire nagyon vágytam, és amit egyedül ő adott meg nekem a suliban. Társaság volt – szeretett beszélni, és az se érdekelt, figyelek-e rá egyáltalán. Ez pont beleillett a tervembe, miszerint megpróbálom láthatatlanná válni: külön-külön különcök voltunk, egy fura srác, aki magában beszél, meg egy másik, aki soha nem beszél. Kettesben viszont egységet alkottunk, és látszólag egymással beszélgettünk. Nem a világ, de legalább egy kicsit átlagosabbnak tűntünk tőle. Két rosszból egy jó.

A Clayton gimi öreg volt és roszkatag, mint minden más a városban. A gyerekek az egész megyéből buszoztak ide, és azt hiszem, jó harmaduk a város határain kívülről érkezett a falvakból és tanyaokról. Volt pár srác, akit nem ismertem – néhány kültelki család otthon tanította a kölykeit –, de többségében ugyanaz a csürhe volt, akikkel óvoda óta együtt nőttem fel. Claytonba sose jöttek új emberek, mindenki csak végigrobogott a sztrádán, felénk se nézett, elhúztak mellettünk. Mint egy elcsapott állat, úgy terült el a város az országút mellett, rohadt és bűzlött.

– Te kiről írtál? – kérdezte Max.

– Mi? – Nem figyeltem rá.

– Azt kérdeztem, kiről írtad a dolgozatod – ismételte. – Tuti John Wayne-ről!

– Miért írnék John Wayne-ről?

– Mert róla neveztek el.

Igaza volt. A teljes nevem John Wayne Cleaver. A nővérem neve Lauren Bacall Cleaver. Az öregem rajongott a régi filmekért.

– Attól, hogy róla kaptam a nevem, még nem érdekel – feleltem a tömeget pásztázva. – Te miért nem Maxwell House-ról írtál?

– Az egy ember? – kérdezte. – Azt hittem, kávéhársaság.

– Dennis Raderről írtam. Az MMM-ről.

– Mit jelent az MMM?

– Megkötni, megkínozni, megölni – feleltem. – Mindig így írta alá a leveleket, amiket a médiának küldött.

– Ez beteg, haver. Hány embert nyírt ki?

Láthatólag nem zavarta a téma.

– Talán tízet. A rendőrség nem biztos benne.

– Csak tízet? Az semmi. Annál bankrablás közben is többet puffantanak le. A tavalyi választottad sokkal jobb volt.

– Nem az a lényeg, hány emberrel végzett – magyaráztam.

– Különben is, embert ölni nem jó, hanem rossz dolog.

– Akkor miért beszélsz folyton ilyenekről? – kérdezte Max.

– Mert a rossz érdekes. – Csak félig figyeltem a beszélgetésre; a másik felem azon tűnődött, milyen klassz lenne látni a boncolás után Jeb darabokra tépett hulláját.

– Hát fura vagy, haver – vetette oda Max, és nagyot harapott a szendvicséből. – Az egyszer biztos. Egyszer még egy halom embert fogsz kinyírni, talán több mint tízet, amilyen lelkiismeretes vagy, és akkor majd jön hozzám a tévé, és megkérdezik, hogy lehetett-e sejteni, én meg majd közlöm, hogy „ja, a fenébe is, a srác totál kattant volt.”

– Akkor azt hiszem, veled kell kezdenem.

– Ez jó! – nevetett fel Max, és előkapta az inhalálóját. – Én vagyok az egyetlen barátod. Úgyse nyírnál ki. – Szippantott egyet,

aztán visszatette a kupakot. – Ráadásul az öregem volt katona, te meg csak egy nyeszett emo vagy. Próbáld csak meg!

– Jeffrey Dahmer – feleltem, fél füllel hallgatva Maxet.

– Mi bajod?

– Róla írtam tavaly, Jeffrey Dahmer. A pasas kannibál volt, és egy csomó fejet tartott a fagyasztójában.

– Ó, emlékszem! – a szeme elsötétült. – A poszteredtől rémálmain lettek.

– Örülj, hogy megúszta rémálmokkal. A poszter miatt a nyakamba varrtak egy pszichológust.

Mindig is lenyűgöztek – igyekszem nem használni a megszállott szót – a sorozatgyilkosok. De az általános utolsó hetében leadott Jeffrey Dahmer-dolgozatomig nem aggódtak annyira, hogy elküldjenek terápiára. A terapeutám neve dr. Ben Neblin volt, és a nyáron minden szerda reggelem nála töltöttem. Egy csomó dolgról beszélgettünk – arról, hogy az apám lelécelt, hogy hogy néz ki egy hulla, és milyen szép a tűz –, de a legtöbbször a sorozatgyilkosokról. Azt mondta, nem szereti a témát, és kellemetlenül érinti, de ez nem állított meg engem. Anyu fizette az egészet, és úgyse tudtam mással beszélgetni, úgyhogy Neblin kénytelen volt végighallgatni.

Azután, ahogy elkezdődött az iskola ősszel, a foglalkozásaink áttevődtek csütörtökre, úgyhogy az utolsó óráim után bepakoltam a táskámba a könyveim, és elbicikliztem hat háztömbnyire, Neblin rendelőjébe. De ezúttal tettem egy kitérőt, félúton befordultam a régi színháznál a sarkon. A mosoda csak két háztömbnyire feküdt, és el akartam tekerni a hely mellett, ahol megölték Jebet.

A rendőri szalagot már leszedték, és a mosoda is megnyitott, de üresen tátongott. A hátsó oldalán csak egy apró, berácsozott,

sárga ablak volt, amely a mellékhelyiségből nyílhatott. A parkoló majdnem teljesen zárt volt, ami az újságok szerint rendesen megnehezítette a rendőri nyomozást – ugyanis senki sem látta vagy hallotta a támadást, annak ellenére, hogy úgy tippelték, este 10 körül történhetett, amikor a legtöbb kocsmában még nagyban zajlott az élet. Jeb is valószínűleg az egyikből tartott hazafelé, amikor meghalt.

Egy kicsit reméltem, hogy találok majd krétajeleket a betonon – egyet a testnek, egyet pedig a közelében a hírhedt belsőségkucpacnak. Ehelyett az egész területet fellocsolták magas nyomású slaggal, és lemostak minden vért és salakot.

A falnak támasztottam a bringám, és lassan körbesétáltam, hát-ha láthatok valamit. Az aszfalt árnyékos volt és hűvös. A fal egy részét is végigdörgölték majdnem a tetőig, és nem volt nehéz kitalálni, hol feküdhettek a hulla. Letérdeltem, közelről bámultam a talajt, itt-ott apró lilás pöttyökre lettem figyelmes a mintájában, ahol megtapadt az alvadt vér, és nem mosta el a víz.

Egy perccel később találtam egy sötétebb foltot is a földön a közelben – egy tenyérnyi pacát, amelyet egy vérnél sötétebb és sűrűbb anyag hagyhatott. Körömmel megkapargattam, és egy kis része feljött, mint a zsíros hamu, mintha valaki ide ürítette volna a kerti sütögetés után a faszenet. Beletöröltem az ujjam a nadrágomba, és felegyenesedtem.

Furcsa volt olyan helyen lenni, ahol valaki meghalt. Autók berregtek el az utcán, a fal és a távolság elnyelte a hangjukat. Megpróbáltam elképzelni, mi történhetett itt – honnan jöhetett Jeb, hova tartott, miért vágott át a hátsó parkolón, és hol állhatott, amikor megtámadta a gyilkos. Lehet, hogy késésben volt, és azért vágott itt át, hogy időt nyerjen, az is lehet, hogy részegen dülöngélt ide-oda, és azt se tudta, merre jár. A fantáziámban pirospozs-

gásnak, vigyorinak láttam, aki nem is sejti, hogy a halál lohol a nyomában.

Elképzeltem a támadót is, arra gondoltam – bár csak egy percig –, hogy én hol rejtőznék el, ha meg akarnék ölni valakit. A parkolóban sok volt az árnyék – a kerítés fura szögeket zárt be a fallal és a földdel. Lehet, hogy a gyilkos itt feküdt és várt valamelyik régi autó mögött, vagy lekuporodott a telefonpózna mögé. Elképzeltem, ahogy a sötétben oson, számító szeme figyel, ahogy Jeb elimbolyog mellette kaptatosan és ártalmatlanul.

Mérges volt? Éhes volt? A rendőrség mindig mást mondott, és ettől balsejtelme támadt az embereknek – mi támadna meg valakit ilyen brutálisan, mégis óvatosan, hogy a bizonyíték egyszerre utaljon vadállatra és emberre? Elképzeltem, ahogy karmok és vakító fogak hasítanak bele a holdfénybe és a húsba, és ívben fröcskölnek tele vérrel a hátsó falat.

Egy pillanatig még eljátszottam a gondolattal, bár tudtam, hogy nem szabadna. Sejtettem, hogy dr. Neblin tanakodni fog, hogy miért kések, és összeszid majd, amikor elmondom neki, hol jártam, de igazából nem ez zavart. Valami sokkal veszélyesebb és mélyebb dolgot feszegettem azzal, hogy idejöttem. Apró mélyedéseket karcoltam a falba, amelyeket nem mertem tovább repeszteni. Ugyanis egy szörnyeteget rejtettem a fal mögött, erősre építettem, hogy féken tartsam; most mozgolódni kezdett, és nyújtózott egyet álmában. Egy másik szörnyeteg garázdálkodott a környéken – vajon a jelenléte felébreszti azt, amelyiket fogva tartom?

Ideje volt indulni. Visszapattantam a bringámra, és tekertem néhány tömbnyit Neblin rendelőjéig.

– Ma megszegtem az egyik szabályomat – mondtam, miközben kinéztem a rendelő ablakredőnyén át a lenti utcára. Élénk színű

autók gördültek tova, akár egy külvárosi búcsú csiricsaré kellékei. Éreztem Neblin pillantását a tarkómon. Engem tanulmányozott.

– Az egyik szabályod? – kérdezte. A hangja simán és határozottan csengett.

Ő volt az egyik legnyugodtabb ember, akit valaha ismertem, de nem csoda, életem nagy részét anyával, Margarettel és Laurennel töltöttem. Többek között a nyugalma miatt jártam oly szívesen ide.

– Vannak szabályaim – feleltem. – Hogy ne csinálhassak semmi... rosszat.

– Mint például?

– Mint például milyen rosszat? Vagy mint például milyen szabályok?

– Mindkettőről szívesen hallanék, de azzal kezded, amellyel akarod.

– Akkor kezdjük azzal, amit elkerülni próbálok. A szabályokat úgyse értené különben.

– Rendben – mondta, és megfordultam, hogy szembenézzek vele. Alacsony volt, a feje tetején már majdnem teljesen kopasz, és kis kerek szemüveget viselt, vékony fekete kerettel. Mindig volt nála egy irattömb, és néha jegyzetelt, ha beszélgettünk. Ez kicsit zavart, de felajánlotta, hogy bármikor megnézhetem, mit ír. Sosem írt olyat, hogy „Hát ez flúgos” vagy „A kölyök nem normális!”, csak egyszerű megjegyzéseket, hogy emlékezzen rá, miről beszélgettünk. Biztos volt valahol egy „Hát ez flúgos” könyve is, de azt jól eldugta.

De ha eddig nem is volt, ezután biztosan nyitni fog egyet.

– Azt hiszem – kezdtem bele, közben figyeltem az arcát, hogy reagál –, hogy a sors azt akarja, sorozatgyilkos legyek.

Felvonta az egyik szemöldökét, semmi több. Mondtam, hogy nyugis fickó.

– Hát – felelte. – Az egyértelmű, hogy lenyűgöznek téged a sorozatgyilkosok. Többet olvastál a témában, mint bárki a városban, beleértve engem is. Szeretnél sorozatgyilkos lenni?

– Persze hogy nem! Pont, hogy szeretném *elkerülni*, hogy azzá váljak! De nem tudom, mennyi esélyem van rá.

– Egyszóval azt szeretnéd elkerülni, hogy... Mit is? Hogy embereket ölj? – huncutul nézett rám, innen tudtam, hogy viccel. Mindig bedobott valami humorosat, ha igazán fajsúlyos kérdésekhez értünk. Azt hiszem, ő így birkózott meg a feszültséggel. Amikor elmeséltem neki, hogyan szedtem ízekre egy élő ürget rétegről rétegre, egymás után három viccet is elsütött, és majdnem kuncogott.

– Ha komoly szabályt szegtél meg – folytatta –, akkor kénytelen leszek elmenni a rendőrségre, titoktartás ide vagy oda.

Már az egyik első foglalkozásunkon megismerkedtem a titoktartási törvénnyel. Amikor először beszéltem a tűzgyújtásról. Eszerint ha azt gondolja, hogy bűntényt követtem el, vagy fogok, vagy ha úgy ítéli meg, hogy tényleges veszélyt jelentek valakire, a törvény kötelezi, hogy jelentse a megfelelő hatóságoknál. Ráadásul joga van bármit, amit mondok, megbeszélni anyámmal, akár jó oka van rá, akár nem. Ők ketten egy csomó megbeszélést tartottak a nyár folyamán, és anyu pokollá tette miattuk az életem.

– Nem készülök megölni senkit, valami sokkal egyszerűbbet próbálok elkerülni – feleltem. – A sorozatgyilkosok általában – illetve lényegében mindig – a saját kényszerük rabszolgái. Azért ölnek, mert muszáj nekik, nem bírják megállni. Én nem akarok eljutni eddig a pontig, úgyhogy kisebb dolgokkal kapcsolatban állítok fel magamnak szabályokat. Például szeretem megfigyelni az embereket, de sosem hagyom, hogy egy embert túl sokáig fi-

gyeljek. Ha mégis megteszem, akkor legalább egy hétig kerülöm azt a valakit, és próbálok nem is gondolni rá.

– Szóval lényegében ezek a szabályok arra szolgálnak, hogy elkerülj a sorozatgyilkosok tipikus viselkedési mintáit – értelmezte Neblin. – Azért, hogy az igazi nagy dologtól is távol tartsd magad, ahogy tudod.

– Pontosan.

– Igazán érdekes, hogy a kényszer szót használtad. Ez valahogy megszünteti a felelősség kérdését.

– De én felelősséget vállalom – feleltem. – Igyekszem megállítani magam.

– Ez így van, és ez igazán dicséretes, de az egész beszélgetést azzal kezdted, hogy a sors akarja, hogy sorozatgyilkos légy. Ha azt hajtogatod magadnak, hogy az a végzeted, hogy sorozatgyilkos legyél, akkor nem éppen kikerülsz a felelősséget, és a végzetre tesztálsz a hibát?

– Azért használtam a „sors” szót – magyaráztam –, mert ez az egész már messze túlmutat néhány fura szokáson. Az életemnek vannak olyan aspektusai, amelyeket nem tudok irányítani, és ezekre az egyedüli magyarázat a sors.

– Például?

– Például hogy egy sorozatgyilkosról kaptam a nevem. John Wayne Gacy harminc embert ölt meg Chicagóban, és a legtöbbjüket a pincéjében ásta el.

– De a szüleid nem John Wayne Gacy után nevezték el – tiltakozott Neblin. – Hiszed vagy sem, direkt rákérdeztem anyukádnál.

– Komolyan?

– Okosabb vagyok, mint amilyennek tűnök. De tudod, egy véletlen kapcsolódási pont egy sorozatgyilkoshoz nem a végzet.

– Az apám neve Sam – folytattam, – vagyis Sam fia vagyok, így nevezték azt a sorozatgyilkost, aki New Yorkban a kutyája parancsára ölt.

– Akkor két sorozatgyilkossal köt össze a véletlen. Ez valóban egy kicsit furcsa, elismerem, de még mindig nem feltételezném, hogy ez egy kozmikus összeesküvés lenne, amely ellened irányul.

– A vezetéknevem Cleaver, vagyis bárd. Hány olyan embert ismer még, akit két sorozatgyilkos és egy gyilkos fegyver után nevezetek el?

Dr. Neblin felemelkedett a székében, a tollával az irattömbjén kezdett dobolni. Tudtam, hogy ez azt jelenti, gondolkodni próbál.

– John – kezdte pár pillanattal később. – Szeretném tudni, mi ijeszt meg. Pontosan. Térjünk vissza oda, amit az előbb mondtál. Melyek ezek a szabályok?

– Az emberek megfigyelését már említettem. Ez fontos, mert imádom figyelni az embereket, de tudom, hogy ha valakit túl sokáig figyelek, elkezdek érdeklődni iránta. Kedvem támad követni, látni, hova megy, kivel beszél, és megfejtetni, mit szeret, mit nem, ilyesmi. Pár éve rájöttem, hogy lényegében zaklattam egy lányt a suliban, szó szerint mindenhová követtem. Az ilyesmi nagyon gyorsan elfajulhat, úgyhogy hoztam egy szabályt: ha túl sokáig figyelek valakit, egy hétig ignorálnom kell.

Neblin bólintott, de nem vágott közbe. Örülök, hogy nem kérdezte meg a lány nevét, mert már az is, hogy beszéltem róla, olyan volt, mintha megszegtem volna a szabályomat.

– Aztán van egy szabályom az állatokra is – folytattam. – Emlékszik még, mit tettem az ürgével?

Neblin feszülten mosolyodott el.

– Én igen, de az ürge már biztosan nem.

Egyre ostobább vicceket sütött el idegességében.

– Nem csak egyszer fordult elő – meséltem. – Apa régen csapdákat állított a kertben az ürgéknek és vakondoknak meg hasonlóknak, és az én dolgom volt minden reggel kimenni, és ellenőrizni, és mindet agyon kellett csapnom egy lapáttal, amelyik még nem múlt ki. Amikor hétéves lettem, elkezdtem felvágni őket, hogy lássam, hogy néznek ki belülről, de miután beleástam magam a sorozatgyilkosok világába, abbahagytam. Hallott már a McDonald hármáról?

– Igen, három olyan jellemző, amely a sorozatgyilkosok 95 százalékában megvan – felelte dr. Neblin. – Ágybavizelés, pirománia és állatkínzás. Benned is megvan mind a három, ez tény.

– Erre nyolcévesen jöttem rá. Nem is az rázott meg, hogy az állatkínzás az erőszakos viselkedés előjele, hanem hogy amíg nem olvastam róla, sosem gondoltam, hogy ez rossz. Megöltem állatokat, szétszedtem őket, és ez körülbelül annyi érzelmet váltott ki belőlem, mint amikor egy gyerek legózik. Mintha nem is lettek volna igaziak, csak játékok, amelyekkel játszhattam. Tárgyak.

– Ha nem érezted, hogy rossz – kérdezte dr. Neblin –, miért hagytad abba?

– Ekkor jöttem rá, hogy más vagyok, mint a többi gyerek. Ott volt valami, amit mindig is csináltam, és semmi rosszat nem gondoltam róla, és kiderült, hogy a világ többi része szerint ez teljesen elfogadhatatlan. Tudtam, hogy meg kell változnom, így elkezdtem szabályokat gyártani. Az első volt, hogy ne szórakozzak az állatokkal.

– Ne öld meg őket?

– Semmit se csináljak velük. Nem lehet kutyám, nem mehetek oda megsimogatni egy kóbor kutyát az utcán, még olyan házakba sem szeretek bemenni, ahol vannak állatok. Kerülök minden

olyan helyzetet, ami ahhoz vezethet, hogy valami olyat tegyek, amit nem kéne.

Neblin egy pillanatig csak tanulmányozott, aztán megkérdezte:

– Egyéb?

– Ha úgy érzem, valakit szívesen bántanék, inkább megdicsérem. Ha valaki nagyon idegesít, annyira, hogy már úgy érzem, szívem szerint megölném, valami kedveset mondok neki, és szélesen mosolygok. Ez rákényszerít, hogy jó dolgokra gondoljak, és ez általában elűzi a rossz gondolatokat.

Neblin eltűnődött, csak azután szólalt meg.

– Szóval ezért olvasol olyan sokat a sorozatgyilkosokról! Nem érzed, mi a jó és a rossz, mint a többi ember, úgyhogy olvasol róla, hogy rájöjj, mi az, amit el kell kerülnöd.

Bólintottam.

– De persze az sem utolsó szempont, hogy tők érdekes ilyenekről olvasni.

Valamit leírt a jegyzetfüzetébe.

– Szóval melyik szabályt szegted meg ma?

– Elmentem oda, ahol megtalálták Jeb Jolley hulláját – feleltem.

– Csodálkoztam is, hogy miért nem említetted még. Olyan szabályod is van, hogy maradj távol az erőszakos tettek helyszínétől?

– Nem pontosan. Ezért mertem odamenni. Nem is egy adott szabályt szegtem meg, inkább magát az elvet.

– És miért mentél oda?

– Mert megöltek ott valakit – magyaráztam. – Látnom... kellett.

– A kényszered rabszolgája voltál?

– Nem szép, hogy ellenem fordítja, amit mondtam.

– Ez a dolgom – felelte Neblin. – Terapeuta vagyok.

– Folyton hullák körül forgolódom a halottasházban, de ezzel nincs semmi gond. Anyu és Margaret is évek óta ott dolgozik, még-

sem sorozatgyilkosok. Szóval látok egy csomó élő embert, és egy csomó halottat is, de sosem láttam még, ahogy valaki meghal... Kíváncsi vagyok.

– És egy büntett helyszíne van a legközelebb ehhez, anélkül, hogy magad is bünt követnél el, igaz?

– Igen – feleltem.

– Figyelj rám, John – dőlt előre Neblin. – Sok jellemzőjét magadon viseled a sorozatgyilkosoknak, tudom. Tulajdonképpen talán többet, mint azt bárkinél is láttam eddig. De ne felejtse el, hogy a jellemzők csak jellemzők. Előre jelzik, hogy *mi történhet*, nem pedig megjósolják, hogy *mi fog történni*. Lehet, hogy a későbbi sorozatgyilkosok 95 százalékának voltak ágybavizelési problémái, gyújtottak tüzeket és kínoztak állatokat, de ez még nem jelenti azt, hogy azoknak a gyerekeknek a 95 százaléka, akik ezeket végigcsinálták, sorozatgyilkos lesz. Mindig a saját kezében van a végzeted, és mindig te hozod meg a döntéseket. Az a tény, hogy kiöltöztetted ezeket a szabályokat, és ilyen elővigyázatosan követted őket, sokat elárul rólad és a személyiségedről. Te jó ember vagy, John.

– Azért vagyok jó ember, mert tudom, a jó embereknek hogy kell viselkedniük, és utánzom őket.

– Ha olyan alapos vagy ebben is, mint mindenben – válaszolta a férfi –, soha senki nem fog rájönni a különbségre.

– De ha nem vagyok elég alapos – néztem ki az ablakon –, akkor ki tudja, mi fog történni.

3

Anyu és én az emeleten laktunk a halottasház fölött. A nappalink ablakai a lenti bejáratra néztek, és az ajtónkhoz egy lezárt lépcsősor vezetett fel, amely az oldalsó kocsifelhajtóról indult. Az emberek mindig azt hiszik, ijesztő egy halottasház fölött élni, de ez is csak olyan, mint bármelyik ház. Oké, vannak hullák a pincében, de van kápolnánk is, szóval megvan az egyensúly, igaz?

Jeb hullája szombat estig sem futott be.

Anyu és én csendben vacsoráztunk, hagytuk, hogy a közösen elfogyasztott pizza és a tévé zaja helyettesítse a melegséget és a beszélgetést, mint egy igazi kapcsolatban. *A Simpson család* ment, de nem igazán néztem. Akartam azt a testet – ha a rendőrség túl sokáig tartja vissza, egyáltalán nem balzsamozhatjuk be, csak egy nagy zsákba rakjuk, és zárt koporsós temetést tartunk.

Anyu és én sosem értettünk egyet abban, milyen pizzát akarunk, úgyhogy megkértük a pizzázót, hogy felezzék a feltétet: az ő fele pepperonis volt, az enyém kolbászos és gombás. Még *A Simpson család* is egy kompromisszum eredményeként ment – ez jött a hírek után, és mivel a csatornaváltásból veszekedés lehetett volna, inkább úgy hagytuk.

Az első reklámszünet alatt anyu a távirányítóra tette a kezét, ami általában azt jelentette, hogy le akarja halkítani a tévét, és beszélni akar valamiről, aminek általában az lett a vége, hogy vitatkozni kezdtünk. A némítón tartotta az ujját, és várt, nem nyomta le. Ha ilyen sokáig hezitált, bármiről is akart beszélni, nem ígért sok jót. Egy pillanat múlva elengedte a gombot, egy újabb pizzaszeletet vett kézbe, beleharapott.

Mereven ültünk végig a műsor alatt, tudván, hogy mi következik, és tervezgettük a következő lépésünket. Gondoltam rá, hogy még a következő reklám előtt felállhatnak és leléphetnék, hátha megmenekülök, de az csak felbosszantotta volna. Lassan rágtam, és közömbösen figyeltem, ahogy Homer ugrál, kiabál, és föl-alá rohangászik a képernyőn.

Jött a következő reklám, és anyu keze megint a távvezérlő fölé lebegett – de ezúttal csak röviden –, azután megnyomta a némítót, és belekezdett.

– Beszéltem ma dr. Neblinnel.

Gondoltam, hogy valami ilyesmi történhetett.

– Azt mondta... Nos, mondott pár érdekes dolgot, John. – A tévét nézte vagy a falat vagy a plafont, csak engem nem. – Nem akard magadtól elmesélni?

– Köszönöm, hogy elküldtél terapeutához, és elnézést, hogy tényleg szükségem van rá.

– Ne feleselj, John. Még sok mindent akarok megbeszélni veled, és szeretném, ha legalább a nagyján túl lennénk, mire elkezdünk vádaskodni.

Mély levegőt vettem, és miután véget ért a reklám, inkább *A Simpson család*-ot kezdtem nézni, hang nélkül se volt kevésbé örült.

– Mit mondott?

– Elmesélte, hogy te... – Rám nézett. Negyven körül járt, ami szerint elég fiatal, de az ilyen esteiken, a tévé beteges, sápadt fényénél vitatkozva, fekete haját copfba fogva, miközben zöld szemét aggodalom keretezi, lestrapáltnak és fáradtnak tűnt. – Elmesélte, hogy te azt hiszed, meg fogsz ölni valakit.

Nem kellett volna rám néznie. Nem tudott a szemembe nézve beszélni, mert előntötték az érzelmek. Figyeltem, ahogy elvörösödik az arca, és keserűség kúszik a szemébe.

– Ez érdekes, mivel én nem ezt mondtam neki. Biztos vagy benne, hogy ezeket a szavakat használta?

– Nem az a lényeg, milyen szavakat használt – felelte. – John, ez nem vicc, ez komoly dolog. A... nem is tudom. Így fog végződni? Nekem csak te maradtál, John.

– Igazából azt mondtam neki – magyaráztam –, hogy szigorú szabályokat követelek, hogy ne tegyek semmi rosszat. Inkább örülnöd kéne, de helyette kiabálsz velem. Ezért van szükségem terápiára.

– Örülnöm kéne? Az okozzon örömet, hogy van egy fiam, akinek szabályokat kell betartania annak érdekében, hogy ne öljön meg senkit? – vágott vissza. – Vagy az okozzon örömet, hogy egy pszichológus azt mondja, a fiam szociopata? Az okozzon örömet, hogy...

– Azt mondta, szociopata vagyok? – ez valahogy királyul hangzott. Mindigis gyanítottam, de jó hallani egy rendes szakvéleményt.

– Azt mondta, antiszociális személyiségzavarod van – emelte meg a hangját. – Utánanéztam. Ez egy pszichózis – fordult el. – A fiam pszichotikus.

– Az antiszociális személyiségzavar egyszerűen azt jelenti, hogy valakiből hiányzik az empátia – mondtam. – Utánanéztam pár hónappal ezelőtt. Az empátia segít az embereknek feldolgozni az

érzéseket, ahogy a fül a hangokat; nélküle érzelmileg süket vagy. Vagyis érzelmileg nem kötődöm más emberekhez. Gondolkodtam rajta, vajon ezt választja-e.

– Egyáltalán honnan tudsz ilyeneket? – csattant föl. – Még csak tizenöt éves vagy, az isten szerelmére! Még a lányokat kéne hajszolnod, vagy videojátékokkal játszani.

– Azt mondd egy szociopatának, hogy hajszoljon lányokat?

– Azt mondom, hogy ne legyél szociopata. Azért, mert egész nap itthon lógatod az orrod, még nincs személyiségzavarod, csak azt jelenti, hogy tini vagy, de azt nem, hogy örült. Az a helyzet, John, hogy nem elég egy orvos diagnózisa, hogy kivonjon téged a normális életből. Ugyanabban a világban élsz, mint mi mind, és ugyanazokkal a problémákkal kell megküzdened, mint nekünk mindannyiunknak.

Igaza volt. Sok előnyét láttam, hogy hivatalosan is szociopata vagyok. Nincs több idegesítő csoportmunka a suliban például.

– Azt hiszem, ez mind az én hibám – folytatta. – Belerángattalak a halottasház ügyeibe már egészen kis korodban, és ez örökre tönkretett. Mégis, hogy juthatott ilyesmi eszembe?

– A halottasháznak ehhez semmi köze – szögeztem le. Már az említésétől is megborzongtam. Azt nem veheti el tőlem. – Te és Margaret mióta is foglalkoztok ezzel? És még nem öltetek meg senkit.

– De mi nem is vagyunk pszichotikusak.

– Most akkor változott a történet? Az előbb még azt mondtad, hogy pont a halottasház tett tönkre engem, most meg azt állítod, hogy már eleve kattant voltam? Egy ilyen vitában úgyse lehet igazam, bármit is teszek, igaz?

– Egy csomó mindent tehetnél, John, és ezt te is tudod. Ne írd több házi dolgot sorozatgyilkosokról, például. Margaret elmesélte, hogy megint ezt csináltad.

Margaret, te szemét spicli!

– Max pontszámot kaptam rá! A tanár imádta!

– Attól, hogy jó vagy abban, amit egyáltalán nem szabadna csinálnod, még nem lesz helyes.

– Ez törtióra – védekeztem. – A sorozatgyilkosok is a történelmünk részei, ahogy a rasszizmus, a háborúk és a fajirtás is. Azt hiszem, elfelejtettem felvenni a „csak vidám dolgokról beszélünk” törtiórát, hát bocsí.

– Bárcsak tudnám, miért!

– Mit miért?

– Miért vagy a sorozatgyilkosok megszállottja.

– Mindenkinek van valami hobbija.

– John, ilyesmivel ne viccelődj!

– Tudod, kicsoda John Wayne Gacy? – kérdeztem.

– Igen, tudom – csapta föl a kezét –, hála dr. Neblinnek! Istennemre, bár máshogy neveztetek volna el!

– John Wayne Gacy volt az első sorozatgyilkos, akiről hallottam. – meséltem. – Amikor nyolcéves voltam, megláttam a nevem egy újságban, mellette egy fényképet egy bohócról.

– Alig tíz másodperce kértelek meg, hogy ne legyél ilyen sorozatgyilkos-mániás. Miért beszélsz megint erről?

– Mert tudni akartad, hogy miért. És próbálom elmagyarázni neked. Láttam azt a képet, és azt hittem, hogy valami bohóc-film, amiben John Wayne is játszik. Apa úgyis mindig a cowboy-filmjeit mutogatta. Végül kiderült, hogy John Wayne Gacy egy sorozatgyilkos, aki bohócnak öltözött a környékbéli gyerekzsúrokon.

– Nem értem, mire akarsz kilyukadni.

Nem tudtam, hogyan magyarázzam el, mire gondolok. A szociopáták nemcsak érzelmileg süketek, de érzelmileg némák is.

Úgy éreztem magam, mint a szereplők az elnémított televíziókban; integetnek, sikítanak, de egy hang sem hagyja el a torkukat. Mintha anyu és én teljesen különböző nyelven beszéltünk volna, képtelenek voltunk kommunikálni.

– Gondolj egy cowboyfilmre – markoltam rá egy szívószálra.
– Mind ugyanolyan. Egy fehér kalapos cowboy körbelovagol, és fekete kalapos cowboyokra lövöldözik. Tudod, ki a rossz, és tudod, ki a jó, és pontosan tudod, mi fog történni.

– Igen?

– Így amikor a cowboy megöl valakit, még csak nem is pislogsz, mert mindennap megtörténik. De ha egy bohóc öl meg valakit, az új, az olyasmi, amit addig még nem láttál. Tessék, itt van valaki, akiről azt gondoltad, hogy jó, és valami olyan szörnyűt tesz, hogy a normális emberi érzelmek fel sem tudják dolgozni. Aztán a következő pillanatban ismét valami jót csinál. Ez érdekes, anyu. Nem az a furcsa, hogy én a megszállottja vagyok, hanem az, hogy mások miért nem.

Anyu egy pillanatig csak bámult rám.

– Ezek szerint a sorozatgyilkosok olyanok, mint a szuperhősök a filmekben? – kérdezte.

– Én nem erről beszéltem. Betegek és örültek, és rémes dolgokat csinálnak. De azt nem hiszem, hogy automatikusan beteges és örült dolog, ha valaki kíváncsi rájuk.

– Nagy különbség van aközött, hogy kíváncsi vagy rájuk, és aközött, hogy azt hiszed, te is az leszel – vitázott anyu. – De nem hibáztatlak téged. Én se vagyok a legjobb anya, és az ég tudja, az apád sem volt jobb. Dr. Neblin azt mondta, szabályokat állítasz magad elé, hogy távol tartsd magad a rossz hatásoktól.

– Így van. – Úgy tűnt, végre figyel rám. Hogy próbálja a jó oldalát látni a dolgoknak, nem a rosszat.

– Szeretnék segíteni. Úgyhogy itt egy új szabály: többet nem segíthetsz a balzsamozásnál!

– Micsoda?!

– Nem gyerekeknek való az a hely, és sose kellett volna hagynom, hogy segíts.

– De én... – De mi? Mi olyat tudnék mondani, ami nem sokkalná még jobban? Hogy *szükségem van* a halottasházra, mert az biztonságosan kapcsol a halálhoz? *Szükségem van a halottasházra, mert látnom kell, ahogy a testek kinyílnak, mint a virágok, és beszélnek hozzám, elmondják, amit tudnak?* Még a házból is kirúgna.

Mielőtt egy szót is szólhattam volna, anyu telefonján megcsörrent a Tell Vilmos-nyitány, a halottkémek csengőhangja – hívja a kötelesség. A halottkém csak egy dolog miatt csöröggetett tíz harminckor szombat éjjel, és mindketten tudtuk, mi az. Felsőhajtott, és a retiküljébe túrt a telefonja után.

– Szervusz, Ron – mondta. Szünet. – Nem, semmi baj, épp most végeztem. – Szünet. – Igen, tudjuk. Már vártuk. – Szünet. – Egy perc, és lenn vagyok, úgyhogy gyere nyugodtan, bármikor. Komolyan, ne aggódj miatta. Mindketten tudtuk, mivel jár ez, amikor belevágtunk. – Szünet. – Te is. Viszhall.

Letette, és felsóhajtott.

– Gondolom, tudod, miért hívtak.

– A rendőrség végzett Jeb maradványaival.

– Tizenöt percen belül szállítják. Le kell mennem. Majd később befejezem... befejezzük a beszélgetést. Sajnálom, John. Sajnállok mindent. Ez lehetett volna egy kellemes családi vacsora is.

Visszanéztem a tévére, Homer Bartot fojtogatta.

– Szeretnék segíteni – kérleltem. – Már elmúlt tíz. Egész éjjel fent leszel, ha egyedül csinálod.

– Majd Margaret segít.

– Úgy csak öt óra lesz a nyolc helyett. Még így is túl sok. Ha segíték, három alatt végzünk. – Tettem róla, hogy a hangom nyugodt és kiegyensúlyozott maradjon; nem hagyhattam, hogy mindent elvegyen, de nem mertem elárulni neki, milyen fontos nekem ez az egész.

– A test nagyon rossz állapotban van, John. Darabjaira szaggatták. Sokáig fog tartani, amíg összerakjuk, és biztosan gusztustalan lesz, te pedig egy pszichopata vagy.

– Au, anyu, ez fáj!

Összerendezte a retiküljét.

– Ha zavar, akkor azért nem szabad jönnöd, ha nem zavar, akkor már rég nem szabadna.

– Tényleg itt akarsz hagyni egyedül?

– Csak el tudod foglalni magad valami konstruktív dologgal.

– Mi konstruktívabb van, mint összerakni egy testet? – azonnal összerendeztem, a fekete humor itt nem fog segíteni. De reflex volt, viccel oldani a helyzetet, mint dr. Neblin szokta.

– Nem szeretem, ahogy a halállal viccelsz – válaszolta. – A temetkezési vállalkozókat körülveszi a halál, a nap minden percében azt lélegezzük be. Ha ennyi kapcsolatunk van vele, könnyen elvész a tisztelet. Ezt észreveszem magamon is, és zavar. Ha nem lenne ilyen közeli a kapcsolatod a halállal, talán jobb lenne neked.

– Anyu, én jól vagyok. – Mit mondhatnék még, hogy meggyőzzem? – Tudod, hogy kell a segítség, és tudod, hogy nem akarsz egyedül hagyni.

Ha belém nem is szorult empátia, anyába igen, és ezt felhasználhattam ellene. Ahol a logika elbukik, a büntudat még győzhet.

Sóhajtott, és szorosan lehunyta a szemét, hogy kizárjon belőle pár rémképet, amelyeket én csak elképzelni tudtam.

– Rendben. De előbb együk meg a pizzát.

A nővérem, Lauren hat évvel ezelőtt költözött el otthonról, két évvel azután, hogy apa lelépett. Lauren 17 éves volt akkor, az ég tudja, mibe keveredett, amíg odavolt. A házban most sokkal kevesebbet üvöltöztünk, ami jó, de a maradék kiabálás általában nekem jutott. Hat hónappal ezelőtt Lauren visszatért Claytonba autóstoppal, és bűnbánóan munkát kért anyától. Még mindig alig beszélnek egymással, és sose látogatott meg minket odafenn, vagy hívott magához, de nálunk dolgozik recepciósként, és Margarettel elég jól kijön.

Margarettel mindenki jól kijön. Ő a gumitömítés, amely megakadályozza, hogy a családunk felszikkrazzon és kisüljön.

Anyu felhívta Margaretet, amíg befejeztük a pizzát, ő pedig, gondolom, felhívta Laurent, mert mindketten ott voltak, amikor lementünk a halottasházba – Margaret mackóban, Lauren pedig kicsípve a szombat esti bulihoz. Azon tanakodtam, vajon megzavartunk-e valamit.

– Szia, John! – Lauren nem odaillőnek tűnt az ízléses asztal mögött. Fényes, fekete plasztikdzsekit viselt az élnkvörös topja fölött, és a haját a nyolcvanas évek divatja szerint szökőkútszerű copfba fogta a feje tetején. Lehet, hogy retrobuli volt a klubban.

– Szia, Lauren!

– Ezek a papírok? – kérdezte anyu, a vállam fölött átlesve.

– Már majdnem elkészültem vele – felelt Lauren, és anyu hátrament.

– Már meghozták?

– Épp most tették ki. – Utoljára átfutotta a lapokat. – Margaret ott van vele.

Hátraarcot csináltam, és én is elindultam.

– Hogy bírod? – kérdezte. Már nagyon látni akartam a testet, de visszafordultam hozzá.

- Jól, kösz. És te?
- Nem én élek anyuval! – Egy darabig álltunk ott némán. – Hallottál apu felől?
- Május óta nem. És te?
- Karácsony óta semmit. – Csönd. – Az első két évben még küldött ajándékot Valentin-napra februárban.
- Tudta, hol laksz?
- Néha kértem tőle pénzt.

Letette a tollát, és felállt; a szoknyája illett a dzsekijéhez, az is fényes, fekete plasztik volt. Anyunak biztos nem volt ínyére, valószínűleg pont ezért vette meg. A papírokat összegyűjtötte egy irattartóba, és a balzsamozóba sétáltunk.

Anyu és Margaret nyugisan csevegett Ronnal, a halottkémmel. Halványkék hullazsák foglalta el a balzsamozóasztalt. Alig bírtam ki, hogy ne rohanjak oda, és tépjem föl. Lauren átadta a papírokat anyának, és ő lassan átnézte azokat, mielőtt aláírta pár helyen, és az egész köteget Ronnak nyújtotta.

- Köszönjük, Ron. Jó éjszakát!
- Sajnálom, hogy ilyen későn terhellek titeket ezzel – mondta anyának, de közben Laurent nézte. Ron magas volt, hátranyalt fekete hajjal.

– Semmi gond – felelte anyu.

Ron elvette a papírokat, és a hátsó ajtón távozott.

– Azt hiszem, rám itt már nincs szükség – mosolygott rám és Margaretre Lauren. Anyának csak biccentett. – Jó szórakozást!

Visszasétált a recepcióra, és egy perccel később hallottuk, ahogy becsapja és bezárja a bejárati ajtót.

Alig bírtam magammal, de meg sem mertem szólalni; anyu már a jelenlétemet is alig viselte el, és ha túlbuzgónak mutakozom, lehet, hogy ki is rúgnak.

Anyu Margaretre nézett. Ha jut elég idejük a készülődésre, nem hasonlítanak egymásra, de az ilyen pillanatokban – szürke otthoni ruhákban, smink nélkül – alig lehetett őket megkülönböztetni.

– Akkor csináljuk.

Margaret felkapcsolta a ventilátort.

– Remélem, nem ma este megy tönkre.

Felvettük a kötényeket, bemosakodtunk, és anyu kinyitotta a zsákot. Mrs. Andersonnal ellentétben, akihez alig nyúltak hozzá, Jeb Jolleyt annyiszor átdörgölték, átmosták és átnézték Ronék meg az állami törvényszéki ügynökök, hogy szinte kizárólag fertőtlenítőszaga volt. A rothadás bűze sokkal lassabban szivárgott ki, ahogy kifordítottuk a testet a zsákból, és elrendeztük az asztalon. Hatalmas Y metszés csúfította előlről válltól vállig egészen a mellkasa közepéig; ez a boncolóvágás többnyire folytatódni szokott az ágyéig, de ebben az esetben az Y alja a bordák alatt hálószerűen cakkozott tépésekbe és szaggatásokba futott, amelyek a törzse javát borították. A széleket összehúzták és félig összeöltötték, bár a bőr sok helyen hiányzott. Egy műanyag zsák sarka kandikált ki a hasfalából.

Azonnal Hasfelmetsző Jack jutott eszembe, a történelem egyik legelső sorozatgyilkosa. Olyan örülten szétszabdalta az áldozatait, hogy alig ismerték fel őket.

Vajon Jeb Jolleyt is egy sorozatgyilkos támadta meg? Elég valószínű volt, de melyik fajta? Az FBI két csoportba osztotta a sorozatgyilkosokat: rendezett és szétszórt. A rendezett gyilkosok olyanok voltak, mint Ted Bundy – nyájas, elbűvölő és intelligens, aki megtervezte a bűntetteit, és utólag igyekezett eltüntetni a nyomokat. A szétszórt gyilkosokra jó példa Sam fia, aki kegyetlenül igyekezett visszafogni a belső démonait, és aztán hirtelen és brutális módon ölt, valahányszor a démonok kiszabadultak. Szörnye-

tegnak nevezte saját magát. Vajon Jebbel melyik végzett: a kifinomult vagy a vadállat?

Felsőhajtottam, és igyekeztem elterelni a gondolataimat. Nem ez volt az első eset, hogy kétségbeesetten próbáltam egy sorozatgyilkost találni a városban. Vissza kellett irányítanom a figyelmem a hullára, és azért értékelni, ami, nem azért, amit látni szeretnék benne.

Margaret felnyitotta a test hasfalát, így előkerült a nagy műanyag zacskó, amelybe a belső szervei egy részét tették. Ezeket amúgy is eltávolítják a boncolás során, bár természetesen Jeb esetében a halál pillanatában vagy kicsivel előtte szedték ki. De még ha ki is tépték, akkor is be kellett balzsamoznunk – nem dobhatuk ki valaki belsőségeit, mert nem akartunk foglalkozni vele, vagy mert nem volt krematóriumunk. Margaret egy kocsira tette a zacskót, és a falhoz tolta, hogy dolgozhasson a szerveken; tele lehettek epével és más mocsokkal, olyan dolgokkal, amelyekkel a balzsamozófolyadék nem bírna el, úgyhogy előbb mindent ki kellett szívni. Egy rendes balzsamozás során ez azután történik, hogy beszivattyúztuk a formaldehidet, de a legjobb dolog egy boncolt testben, hogy egyszerre lehet végezni a balzsamozást, és a munkát a szervekkel. Anyu és Margaret annyi éve csinálták már ezt együtt, hogy minden zökkenőmentesen ment, beszélniük sem kellett.

– Segíts nekem, John! – hívott anyu, miközben a fertőtlenítőért nyúlt. Túl precíz volt, hogy kibírja, hogy ne mossa le a testet balzsamozás előtt, még ha az ilyen tiszta is. A testüreg szélesen és üresen tátongott, bár a szív és a tüdő nagy részét sértetlenül hagyta a gyilkos, de Jeb törzse úgy festett, mint egy kilyukadt, véres lufi. Anyu először azt mosta ki, és letakarta egy lepelrel.

Önkéntelenül egy gondolat kúszott az agyamba – a szervek egy kupacban heverték. Nem sok gyilkos marad az áldozata mellett,

miután végzett vele, de a sorozatgyilkosok igen. Néha eligazgatták a testtartását, vagy elcsúfították a hullát, vagy csak játszottak vele, mint egy babával. Ezt nevezik a gyilkosság ritualizálásának, és erősen emlékeztetett arra, ami Jeb szerveivel történt.

Lehet, hogy tényleg sorozatgyilkos volt. Megráztam a fejem, hogy kiürítsem a gondolatokat, és tartottam a testet, amíg anyu bepermetezte.

Jeb nem volt kis ember, és a végtagjai most még duzzadtabbak voltak, hogy kitöltötte őket a pangó folyadék. Megnyomtam az ujjbegyemmel a lábát, és pár pillanatig úgy tartottam a kezem, mielőtt visszahúztam. Mintha egy gombát böködnék.

– Ne játssz vele! – szólt rám anyu. Lemostuk a testet, és eltávolítottuk a leplet is. A hulla belsejét zsír márványozta. A keringési rendszere eléggé ép volt ahhoz, hogy használhassuk a szivattyút, de a folyadék elfolyt volna belőle, mert a rengeteg nyílt sebtől és szivárgástól esett volna a nyomás. Azokat előbb le kellett zárunk.

– Hozz cérnát! – parancsolta anyu. – Úgy 20 centit.

Levettem a műanyag kesztyűt, és a szemébe dobtam, utána méretre vágtam a cérnát. Anyu a testüregbe nyúlt, és több fő artériát is végigpróbált. Valahányszor talált egyet, odaadtam neki egy darab cérnát, hogy elköthesse. Amíg mi dolgoztunk, Margaret felkapcsolta a légszivattyút, és egyesével elkezdte kiszívni a trutyit a szervekből. Ehhez egy trokárt használt, amely lényegében egy szívócső, pengével a végén. Belelyuggatta a szervbe, kiszívta a trutymót, és aztán jöhetett a következő.

Anyu egy vénát és egy artériát hagyott nyitva a mellüregben, és hozzákötötte őket a szivattyúhoz meg a csatornába vezető csőhöz. A vállát nem kellett megvágni, a gyilkos volt olyan szíves és felnyitotta nekünk a mellkast. Ezúttal az első vegyszer a szivattyúban a véralvasztó volt, amely lassan szivárgott át a testen, és segített le-

zárni azokat a nyílásokat is, amelyek túl kicsik voltak ahhoz, hogy kézzel el lehessen varrni. A folyadék kis része kiszivárgott az üres felsőtestbe, de ez hamar abbamaradt, mert ahogy a véralvasztó a levegővel érintkezett, megkeményedett, és lezárta a testet. Régen aggódtam, hogy a kimeneti csövet nem zárja-e majd el, de a nyílása elég nagy volt hozzá, hogy ilyesmi ne történhessen meg.

Amíg vártunk, a vágásokat tanulmányoztam a hasfalon. Valóban elég állatiasak voltak, és a bal oldalán az egyik területen mint ha karomnyomok látszottak volna; négy rojtos szélű hasítás, egymástól úgy két és fél centire, és 30 centin át tartottak a has felé. Ez a démon műve volt, bár akkor még nem tudtuk. Honnan is tudhattuk volna? Akkor még csak nem is sejtettük, hogy démonok tényleg léteznek. A saját kezem a karmolások fölé helyeztem, és rájöttem, hogy bárki is követte el a gyilkosságot, sokkal nagyobb keze volt, mint az enyém. Anyu bosszúsan nézett felém, és mondani akart valamit, amikor Margaret mérgesen morrant fel:

– A fenébe is, Ron! – kiabálta. Nem igazán tisztelte a halottkémet. Rá se hederítettem, inkább visszafordultam a karmolásokhoz.

– Mi a baj? – kérdezte anyu. Hozzálépett.

– Hiányzik a vese.

Ez azonnal felkeltette a figyelmem. A sorozatgyilkosok gyakran tartanak meg apró emlékeket az áldozataiktól, és egy testrész elég tipikus választás.

– Kétszer is átnéztem a zsákot – folytatta Margaret. – Az ember azt hinné, Ronnak nem okoz gondot, hogy minden szervet elküldje, a pokolba is!

– Lehet, hogy nem volt mit elküldenie – vetettem fel. Rám néztek, igyekeztem közömbösnek tűnni. – Lehet, hogy aki megölte, magával vitte.

Anyu összevonta a szemöldökét.

– Ez...

– Nagyon is valószínű – vágtam közbe. Hogy magyarázhatnám el, anélkül, hogy előhozakodnék a sorozatgyilkosokkal? – Láttad, mekkora az a karmolás. Ha egy állat tépte ki a belsőségeit, akár meg is ehette, ha már ott volt.

A magyarázatom logikusan hangzott, de tudtam, hogy a tettes nem állat. Néhány vágás túl precíznek tűnt, és a szerveket is szépen kupacba rendezték. Lehet, hogy olyan sorozatgyilkossal van dolgunk, aki a kuttyájával vadászik?

– Megnézem az iratokat – mondta anyu.

Levette a kesztyűjét, és a szemétbe hajította, majd előrement. Margaret még egyszer átnézte a zsákot, de csak a fejét rázta, a vese nem volt sehol. Alig bírtam magammal.

Anyu annak a papírnak a másolatával tért vissza, amelyet Lauren a halottkémnek adott.

– Itt is van a megjegyzéseknél: a bal vese hiányzik. Azt nem írja, hogy benn tartották bizonyítéknak vagy további vizsgálatokra. Egyszerűen hiányzik. Lehet, hogy kivették neki, vagy valami.

Margaret felemelte a másik vesét, és a megrongálódott összekötő csőre mutatott, amely a másikhoz vezetett.

– Ez egy új vágás – magyarázta. – Nincs hegesedés, se semmi.

– Lauren igazán említhette volna – motyogta anyu idegesen. Letette a papírokat, és újabb műanyag kesztyűt húzott elő a dobozból. – Lesz egy-két szavam hozzá emiatt.

Anyu és Margaret újra munkához látott, de én csak álltam ott, és egy löket bizsergető energia egyszerre töltött fel és ürített ki. Ez nem hétköznapi gyilkosság volt, és nem is vadállat tette.

Jeb Jolley egy sorozatgyilkosnak esett áldozatul.

Lehet, hogy egy másik városból jött, az is lehet, hogy most ölt először, de akkor is sorozatgyilkosnak kellett lennie. Most már

egészen nyilvánvalóak voltak a jelek. Az áldozat ártalmatlanul sétált, nem voltak ellenségei, se közeli barátai, se rokonai. Az ismerőse a kocsmából azt állította, egész este békésen és jókedvűen iszogatót, mielőtt távozott, nem keveredett vitába vagy veszekedésbe, szóval a bűntényt nem a hirtelen felindulás vagy az alkohol okozta. Valaki, aki ölni akart, a mosoda mögötti parkolóban várakozott, és Jeb csak rosszkor volt rossz helyen.

Jeb Jollie halála iskolapéldája a szétszórt gyilkosok tetteinek. Az ilyenek kegyetlenül összevissza vagdalkoznak, a gyilkosság után is a helyszínen maradnak, nincs bennük érzelem vagy empátia. Ritualizálják a holttestet – elrendezik, elvisznek valamit szuvenírnék, és a maradékot otthagyják, hogy mindenki láthassa.

Nem csoda, hogy a rendőrség nem említette a hiányzó vesét. Ha kitudódna, hogy egy sorozatgyilkos testrészeket gyűjt, hatalmas pánik kerekedne. Az emberek biztonságérzete már így is megrendült, és ez még csak az első gyilkosság volt.

De nem az utolsó. Végül is ez a sorozatgyilkosok meghatározója. Folytatják a gyilkolást.